

DISPUTATIO PHILOSOPHICA
Continens

0.31

31

QUÆSTIONES
ALIQUIT MISCEL-
LANEAS.

Quæs

~~the~~

Deo Ter. Opt. Max. Auxiliante.

In celeberrima & inclyta Svecorum Academia Salana.

S U B P R A E S I D I O

VIRI CLARISSIMI

Dn. M. Johannis L. Stale-

ni Græcæ Lingvæ Professoris pub. & Ordin.
fautoris & præceptoris sui syn-
cerè colendi.

Publicè examinandas proponit

LAURENTIUS G. NORCO-
pensis Vand.

In Auditorio Veteri ad 23. Diem Martij horis à 7. Matutinis.

UBSALIAE,

Excudebat ESCHILLUS MATTHIAE
Anno M. DC. XXXIII.

~~the~~

150

ЗЕНИТЫ
СОЛОНОВЫ

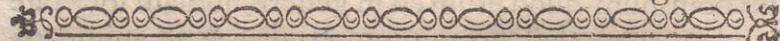

PROOEMIUM

Demulcere satis superque hactenus cognovimus, qui, de Philosophia eam animo imbibere sententiam, ac si illa per se leve quiddam ac nugatorium esset, illam proinde contemptu dignissimam esse existimarunt. Cum autem illa ipsa sit quædam laesi animi nostri medela Teste Cic. lib. i. Tusc. Et ob suam insignem utilitatem ac præstantiam, cultura dicatur animi quæ extrahit yitia moralia & præparat animos hominum ad virtutes colendas. Præterea mater omnium philosophia rectissimè humanarum actionum ac moderatrix, dicitur, quæ nos primum ad divinum cultum, deinde ad ius hominum, quod situm est in generis humani societate tandem ad modestiam animum erudiet, & ab animo inscitiam tanquam ab oculis caliginem removebit. Tu ergo vitæ philosophia dux / virtutis indagatrix, vitiorum omnium expultrix, quid non modo nos, sed omnino hominum vita sine te esse potuisti? Tu urbes peperisti: Tu dissipatos homines in societatem vitæ convocasti, tu eos primo inter se domicilijs, deinde literarum & vocum communione junxisti: Tu inventrix legum, tu magistra morum & disciplinæ fuisti: Ad te confugimus à te opem petimus: Tibi prout ingenij facultas permittit altissimi auxilio fretus operam imipendam.. Hæc cum ita sint quis est, qui non intelligat, quam fructuosa ac utilis & omnibus hominibus in hac mundi senecta

vitam degentibus summoperè necessaria philosophiæ cognitio. Ametur igitur ille philosophiæ gustus dulcissimus, solida doctrina plenissimus, & usu Reipub. præstantissimus. E contra desinant philosophiæ contemptores atq; obtreſtatores; Comprimant vocem stultitiae atq; inadvertiæ indicem, qui non plus philosophiæ utilitates ac necessitates vident, quam Poliphemus ab Ulyſſe excæctus in antro. Ejus insignem utilitatem, jucunditatem, necessitatem ac præstantiam, ego satis perpendere nequeo cùm illam ne à limine quidem salutaverim, nec primis (quod dicitur) labris gustaverim.: Cum tamen sit liberalis ingenij ingenuis delectari exercitiis, exercendi solummodo ingenij gratiâ quæſtiones quasdam, ex ipsis sanæ ac sobriae philosophiæ viridariis depromptas ac decerptas examinandas placideq; discutiendas exhibere volui. Faxit ἐπώδης ἀλήθεια Deus, ut non nisi vera proponamus, & defendamus ad sui nomiūis gloriam, & studiorum nostrorum emolumentum maximum.

Sic Ergo

QUESTIO I. GRAMMATICA.

An quatvor sint partes Grammaticæ?

ALiquibus duas partes Grammaticæ constituere placet, scilicet: Etymologiam & Syntaxin excludendo Prosodium & Orthographian dicendo illas esse supervacaneas, & nullius usus, Nos vero reliqua illorum opinione, quatvor Grammaticæ partes esse dicimus, scilicet: Orthographiam, Prosodium, Etymolo-

logian & Syntaxin, quam sententiam plenis ulnis tō-
toq; (quod dicitur) siu favere & fovere constituimus.
Cum enim Grammaticæ finis sit recte loqui ac scribe-
re quæ omnia duabus tantum partibus, nempe Etymolo-
gia & Syntaxi non absolvuntur; Sed necessario requi-
runt alias duas videlicet Orthographiæ & Prosodiæ,
nam una alteram in se non continet, sed sunt partes in-
ter se distinctæ Orthographia & Prosodia, atq; cum E-
tymologia & Syntaxi absolvunt grammaticam. Hi-
sc ergo paucissimis conclusum volumus: Quatuor es-
se Grammaticæ partes, ut antea sunt enuminatae.

Q V Ä S T I O . II.

L O G I C A.

An verum proprium & adæquatum Genus
Logicesit A R s?

Non solum amicorum opiniones, verum etiam pro-
prias delere, veri interest philosophi, ad veritatis præ-
sidium & conservationem, inquit Scal. Exerc. 6. s. 4.
Quia enim τὸ αληθεῖν, ut habeat tritum illud, non debe-
mus uui alicui assentiri, & ab aliquorum autoritati-
bus pendere nisi firmis & immotis fulciantur rationi-
bus nam, Amicus Plato, Amicus Socrates sed magis
amica veritas. Nos igitur quæstionem hanc de genere
Logice, seposita omni authoritati resoluturi ne simus
sicut arbor sine folijs, faber sine malleo, ales sine pen-

nis, lepus sine pedibus, & auctoritate sola nostram sententiam fulcire videamus, in primis vocula τῆς τέχνης οὐρανίαν considerabimus, deinde rationis nostrae pondera subiiciemus.

Sumitur autem vocabulum τῆς τέχνης tripliciter primo latissimè pro quavis mentis nostrae artificiosa cogitatione, & operatione, sic omnis habitus intellectus ars dici potest. Secundò minus latè & impropriè, quando solis exceptis contemplativis, quæ valde impropriè artes vocantur, alias disciplinas omnes, quæ finis alicujus productionem, respiciunt, complectitur. Tertiò denique strictissimè pro sola arte effectiva, hoc modo nomen artis definivit Arist. 6. Ethic. c. 4. Quod sit ἔξι μέταλόγια ἀληθής τελεκτικά.

His ita præmisis dicimus vocabulum τῆς τέχνης sumptum in prima & secunda significatione, logica etiam competere, sed non ut genus aliquod propinquum & proximum, novimus enim ex regulis bone definitionis Genus in definitione proximum non verò remotum ponendum, sed in illis significationibus non est tanquam genus proximum, sed remotissimum commune & improprium. Si vero in tertia significatione summaratur ipsum nino non competit. Nam ut ex artis definitione. Quod sit habitus recta cum ratione effectivus, jam artis est aliquid efficere: efficere autem est aliquid opus extra animum edere, sed Logica non effi-

ffeicit opus aliquod extra animum in alio relictum.
Hinc ergo Argumentando ita possumus progredi; Nul-
lum genus remotum, improprium & confusum erit in
definitione ponendum, Arist. 6. Topic. At ars est ge-
nus remotum, improprium & confusum Logicae: Er-
go per eam Logica definiti non debet, & per conse-
quens Logica non est ARS. Majorem constare pu-
tamus: Minorem probabimus. 1. Quod sit remotum
patet ex definitione Luciani; Quod sit compræhen-
sio præceptorum homogenorum, in vita &c. In qua si-
gnificatione omnibus disciplinis ac scientijs potest attri-
bui. 2. Improprium est: Quia propriè loquendo Ars
babitus est cum recta ratione effectivus: At talis habi-
tus Logica non est ut antea probavimus: E. 3. Con-
fusum est: Quia in hac significatione confunditur sci-
entia cum arte, quæ certè confundenda non sunt. Præ-
terea De quocunq; negatur differentia, de eodem eti-
am definitio, Forma enim cum definitione recipro-
catur; Atq; de Logica negatur differentia Artis, quæ
consistit in voce minus. Ergo, &c. Ex dictis igitur
Logica proprium Genus non esse artem.

Q V Æ S T I O III. P H Y S I C A.

An in rerum natura detur vacuum.?

Vacuum varijs modis sumitur, de cuius signifi-
cationibus prolixe sat differit Combach. lib. i. Physic.

cap.

cap. 10. pag. 284. Scharf. Physic. lib. 2. cap 4.
1. *Enim vacuum dicitur in respectu ad sensum, si
nempe nihil sensile insit: Quomodo cantharum va-
cuum dicimus quando nihil vini vel cerevisiae insit.* 2.
*Si non inest quod inesse debebat, Sic domū dicimus
vacuam cum caret apparatu rerum domesticarum
necessariarum, ut enim dicere soliti sumus domus est
vacua. 3. Metaphorice de figmentis dicitur. 4.
Sumitur etiam pro nihilo; 5. Pro materia prima.
6. Denique pro spatio sive intervallo sine corpore.
Nos untenim illas vacui significaciones urgamus quae ad
scopum nostrae questionis proximius spettant. Sunt au-
tem illae duæ quibus vacuum sumitur vel negativè vel
privativè. Vacuum Negativum, est pura negatio ad-
eoz nihil, quod ante mundum conditum & jam extra
celum imaginamur & de hoc non est quæstio. Pri-
vativum verò vacuum appellatur intervallum aliquod
inter latera corporis continentis aliud, si ab eodem cor-
pore contento non occupetur, hoc vacuum ergo erit lo-
cus non repletus corpore, sed tamen aptus repleri.
Quemadmodum enim omne privativum denotat 1.
Absentiam seu negationem rei. 2. Aptitudinem ad
aliam recipiendam; Sic etiam hoc vacuum Physicis
dicit 1. Negationem continentia & in hoc formalis
ratio vacui consistit. 2. Subjectum in quo est aptitudo
babendi illud quod non habet, & hoc exprimit mate-
riale*

riale vacui. Sic itaq; quid vacuum apellitent physici, sa-
tis constare potest. Nam de hoc vacuo queritur; An
detur in rerum natura nec ne? Veterum sat multi,
qui vacuum dari, autem, inveniuntur, contra quos
prolixè disputat Arist.lib. 4. Physic.cap. 6.7.8.9. Ve-
rum enim vero ingenui est animi & liberalis ingenij
dicere quæ sentit nec ullius autoritati se mancipare.
Nos ergo relictis veterum sententijs & opinionibus,
cum Arist. ejusq; interpretibus vacuum in natura mi-
nime dari dicimus, sententiam etiam hanc nostram
brevibus confirmabimus, in primis autem sciendum,
quod in hac questione loquamur de rebus naturalibus
in suo ordine & dispositione naturali constitutis:
Quodq; sermo sit de vi & efficacia naturæ, & sic no-
stra negativa ponitur. Mundus est continuum quid,
ergo si daretur vacuum in positione partium mundi,
jam non constituerent continuum aliquod, adeoq; mun-
dus revera non unus esset quod aperte falsum. Ergo e-
tiam falsum erit & inane querere vacuum in natura.
Quemadmodum enim repugnat mundo, non esse
unum, ita etiam repugnat eidem ratio vacui: Hinc
etiam fluit altera ratio, qua naturaliter non posse dari
vacuum convincitur: Quia namque vacuum de-
struit unionem & conjunctionem partium univer-
si, sine qua universum conservari naturaliter non
potest, Quemadmodum enim res mutuam coharen-

tiam ad influxum dandum & recipiendum amant ;
Ita etiam vacuum evitant & oderunt , quod verò si
adesset , tunc contiguitas in omni actione naturali re-
quisita tolleretur , ergo hinc concluditur illud tritum ,
quod scilicet Natura abhorreat à vacuo . Dicen-
dum ergo erit quod dispositio rerum naturalium , que
unum aliquod totum Systema constituit , nequaquam
admittere possit aliquam vacuitatem , quodq; ejusmo-
di vacuum per nullam vim finitam & naturalem in-
troduci queat .

Q U È S T I O I V .

M E T A P H Y S I C A

An Angelus sit in loco , propriè ita dicto ?

Propriè in loco comprabendi aut locari neque
unt à Angelis quia non sunt quanti , non habent partes
extra partes , non habent situm aut ordinem partium ,
non faciunt distantiam , non occupant certum spacium
sua præstantia , non possunt termino alterius Circū scri-
bi Scarf. pnemat. lib. i. Cap. 2. fol. 22. Nam talis mo-
dus essendi sequitur quantitatem , & proinde non com-
petit nisi substantijs materialibus , sive corporeis , qui-
bus solis convenit quantitas . Schreib. lib. 2. Metaph.
Cap. 4. fol. 385. n. 85. Proinde illos In loco propriè non
esse arguit definitio loci . Locus est superficies cor-
poris continentis , & quod in loco est circumscri-
bitur

bitur superficie continentis seu locantis, Arist.
4. Physic. 4. fol. 41. Deinde locus est affectio cor-
poris & quidem ^{Quotus} 4. Phys. 4. t. 6. & 47. Sed ejus-
modi ^{etiam} Angeli non sunt. Ergo neq; loco circum-
scribi poterunt. Nec datur hic loci & locati aequali-
tas, locus autem locato aequalis esse debet, Arist. lib.
4. Physic. 4. Cap. i. t. 13. Ubi autem aequalitas ibi
quantitas, sed Angeli non sunt quanti carent enim
materia quam solam insegitur quantitas. Hinc Scal.
Exerc. 358. l. 6. ait, quia sunt sine materia, non sunt
in aliquo loco sicut corpora, quorum extrema compleat
vacuum corporis continentis. Hinc nostram sequen-
tibus stabilire conamur sententiam. Primo, Cui non
competit definitio loci eidem nec definitum: Sed An-
geli non competit definitio loci. Ergo nec definitum.
Minor patet ex supra dictis, siue enim definias lo-
cum cum Arist. siue cum alijs, Ad angelos tamen
nullam carum accommodare & applicare poteris.
Secundo, quod superficie omni caret, sanè ab alterius
continentis superficie nequit circumscribi, Sed An-
geli omnes carent superficie cum in se nullam ad-
mitant quantitatem. Ergo nulli Angeli possunt ab
alterius superficie circumscribi, & per conse-
quens non possunt esse in loco, ergo etiam loco de-
terminari nequeunt. His ita præsuppositis Angelos
in loco non esse clarum est, Relinquitur ergo

ubi Angelorum quod rectius ad præsentiam descri-
bendam nominatur, Scheib. Metaph. cap. 4. lib. 2. fol.
386. Jacobus Mar. lib. 2. Exerc. Metaph. 3. f. 7.
Quem etiam modum doctè explicuit Scalig. Ubic-
tas enim illo dicente Exerc. 359. f. 5. Est Affectus
entis cuiq; necessarius, Præter Deum. Illud autem
in ubi esse, dicitur tripliciter; Esse scilicet in ubi.

1. Repletivè

2. Definitivè

3. Circumscripтивè.

In ubi Repletivè dicitur esse ubiq; sive in omni-
bus locis & omnibus ubi Quodq; solius Dei est, secun-
dum tritum illud; Enter & præsenter Deus hic & ubiq;
potenter. In ubi Definitivè esse (quod Scalig. Exer.
359. f. 5. Esse alicubi per designationem vocat) bifa-
riam sumitur, ut etiam Fonseca tradit lib. 5. Met.
Cap. 15. q. 9. f. 6. Scheib. lib. 1. Met. cap. 17. fol. 419.
n. 136. Primo itaq; sumitur ^{renuens} Atq; sic definitivè
alicubi esse, est, quicquid est hic vel ibi, ut non sit alibi,
quomodo cumq; tandem id sit, sive sit ibi ut totum in
toto, & totum in qualibet parte, sive sit ut totum in
toto & pars ejus in parte spatij, unde sic omne ens
creatum, est in ubi definitivo. Secundò sumitur ^{Eidi-}
^{uas}, Et tum opponitur ubi Circumscripтивo, Estq; hoc
ubi Definitivum medium quasi inter ubi Repletivum
& ubi circumscripтивum.

In ubi circumscriptivè esse, est esse in aliquo ubi neq;
euxò sive partiali & φυσικῶ. Angelos in ubi repletivo
non esse indubitatum est. Hic enim modus soli Deo est
proprius, Nulli creaturae sive corporeæ sive incorporeæ
competens. Esse vero eos in ubi Definitivo extra om-
nem dubitationis aleam positum, nec habtenuis abullo
sanæ mentis philosopho negatum est. Sed de ubi cir-
cumscriptivo maxima inter philosophos est contro-
versia, dicentes hoc optimo juve posse Angelis compe-
tere. Timplerius affirmativam mordicus defendit,
lib. 4. Met. cap. 4. q. 6. Illamq; tam veram augura-
tur quam ut erroneam & veritati dissentaneam repu-
diamus, & sententiam rationibus non levibus suffulti-
tuemur. Relinquitur Ergo Angelos in ubi quidem
esse, interim tamen non Circumscriptivo sed Defini-
tivo.

Q V E S T I O N E V.

E T H I C A.

An virtutes homini sint naturales seu insint à
natura?

Multa sepe hic offerunt quæ nobis dubiam bane
questionem faciunt, tum enim primo statuum homi-
num diversitas: virtutis ac naturæ vocabulorum
ambiguitas. Hominis Ethici dnm sit duplex status,
dupliciter secundum cum cunsiderandus erit, vel
enim

enim consideratur in statu integro vel corrupto, seu aliud est loqui de virtute ut fuit ante lapsum: Aliud ut nunc est & comparatur in natura corrupta. Ante lapsum in statu innocentiae ac integratatis natura virtus homini inerat. Hominem enim ad imaginem Dei Creatum fuisse sacræ perhibent litere, Gen. i. v. 7. Sap. 2. v. 29. Paulus ad Ephæeos 4. v. 24. Eccl. 7. v. 30. Homo autem primus à Deo ita creatus fuit, ac virtutibus instructus ut plane nudus ab hisce non fuerit. Post lapsum verò quædam ruderæ quasi & igniculi supersunt quibus ad recuperandam civilem virtutem non inutiles sumus. Sed habitus virtutis perfectum & completum non natura inesse dicimus, quia doctrina & Crebra exercitatione comparatur.

Rationes nostræ assertionis hæ sunt.

1. Nullus habitus acquisitus inest naturâ virtus est habitus acquisitus E.
2. Si natura inest actione non comparabitur At Comparatur, E.
3. Si omnes virtutis habitum haberent Ergo vitiose ageret, nemo, Absurda hæc E.
4. Si virtus moralis inest à natura erunt prædicti virtute, ac proinde etiam intellectuali, Ergo omnes à naturâ erunt prudentes, erunt docti, & inanis omnis educatio, omnis institutio, At hæc perquam absurda Ergo &c.

Totum hoc negotium nervose sat explicat Piccol. grad.
4. Phil. mor. Cap. 17. Pro acquirenda inquit ἐγί firmanda virtute tria quasi media præsentim requiruntur. Φύοις, μάθησις. Θεωρητικής. Φύοις Tanquam causa remota quatenus vocem virtutis pro aliquo inchoamento accipimus. Si enim naturalis inclinatio ἐγί propensio deesset nullas introduci posset habitus. Quia μάθησις absg̃ potentia naturali est frustranea sicut ἐγί exercitatio.

QUESTIO VI.

POLITICA

An bellum gerere liceat Christianis?

Quæstio bac 1. à Manichæis teste Chemn pag. 2. lib. commen. pag. 313. 2. Patribus quibusdam Tertuliano Lactantio, ἐγί 3. Alijs teste Scbonb. 6. Pol. 1. ἐγί Superiori seculo ab Anabaptistis fuit negata, Hi tamen ipsi are ἐγί facto contravenerunt sua assertioni ut est apud Sleid. lib. 1. Verum affirmativam nos nobis reservatam babebimus, illamq; probatam dabimus his sequentibus rationibus, Et quidem Primò, Ex ipsius belli definitione; Quod sit actio hostilis ad injuriam depellendam vel vindicandam à Magistratu, contra hostes pacis retinenda ἐγί consequendæ causa ligittime suscepta ἐγί administrata Secundò Affirmativa etiam bac sententia cum jure divino & gentium

con-

convenire videtur, Et quidcm primo cum jure divi-
no, cum Deo bellorum à populo iſraelitico gestorum
maxima pars attribuitur. Ios. 1. v. 2. Et Cap. 8. 1.
Sam. 5. v. 19. Videtur etiam mandare ut in sui de-
fensionem bella gerant, cum dicit: Si exieritis ad bellum
contra hostes vestros Et videbitis aequitatem Et cur-
rus Et majorem quam vestri exercitus multitudinem
non timebitis eos quia Dominus vester vobiscum est
Deut. 20. v. 1. 2. 3. 4. 5. Tertio jus gentium seu na-
turale hoc nobis dictitat quod vim vi repellere
ad recipit. salutem conservandam Et ad defenden-
dam libertatem utramq; spiritualem Et civilem om-
nino liceat. Impossibile enim est nos sine bello tatos esse,
inquit Dion. lib. 52. Neque quies gentium sine armis
Tac. 4. Histor. vid. Besol. 2. Pol. 7. 1. 19. Arnif. lib.
2. de jure Majest. Cap. 5. 1. 11. fol. 333. 334. Et seq.
Quarto bellum etiam lex Naturæ stabilit, inju-
riam enim illaram à se propulsare, bona sibi erupta re-
ducere, proprium suum Et suorum defendere, ipsa
natura dictitat, Quod bellum etiam Defensivum ab
aliquibus vocatur, quæ defensio justa Et utilis, quando
movet quis bellum metuens ne ipse bello petatur; De
qua Regula notanda: Defensio justa est quæ præve-
nit pericula jam meditata, parata etiam non medi-
tata at verisimilia & possibilia unde etiam illud,
melius est prævenire quam præyeniri. Quinto
Bello

Bello suas sacræ paginæ præscribunt leges, Ita
enim Job. Baptista militibus præcepit, cum dixerat,
Neminem concutiatis neq; Calumniam faciatis vel
inferatis, sed contenti stipendijs vestris sitis Luc. 3. v.
14. Et alibi: Quando egressus fueris aduersus ho-
stes tuos in pugnam, Custodes te ab omni re male
Deut. 23. v. 9. Ergo bella gerere non probabet modo
illa non sint latrocinia, sed publicæ utilitatis causa
suscepta. Finis belli duplex alter ut boni inventur,
mali coercentur; Alter, ut pax acquiratur, bellum
ita suscipiatur, nihil ut aliud nisi pax quæsita videatur
Cic. Offic.

Q V Æ S T I O VII. O E C O N O M I C A.

An mulieres teneantur suos ipsarum liberos
proprio lacte enutrire;

Αναγνωρίζεται της αυτοις οξειδωματικης ιδεας Inquis Arist.
lib. 2. de Generat. & Corrupt. Cap. 3. text. 50. Cum
igitur ex matris substantia sint liberi, matris etiam
lacte optimè nutrientur, 7. Pol. cap. 7. Uberta enim
lacte distenta matres post partum habent; Si causam
bujus rei queras aliam certè reddere non possum, me-
liorem, quam ut suos ipsæ alerent & enutrirent filios
Nam Deus & natura nihil faciunt frustra: At fru-
stra lacte intumescent ubera & distenderentur si

C

puer-

puerperis liceret alienis faminis recens editos infantes nutriendos tradere. Ex sanguine nutricnm infantes quia non sunt generati ideo lac earum infantularum substantiae minus est accommodatum. Argumenta etiam plutarchi de educatione liberorum buc libet adiçere 1. Enim dicit mater diligentius potest alere liberos, propter innatum amorem; Cum nutrices mercedis gratia solum illos diligent, 2. Hoc ipsum quoq; assentiri videtur natura quæ unicuiq; suos fatu tradit aleundos, Quis nam sermo hic erit de ursis, leonibus, lupis, tigribus alijsq; ferocissimis bratis animalibus, quæ feritate sua quasi deposita indulgentissime suos catulos mamillis pascunt, Et veluti sub ulnis fovent & conservant? Imo sic tum mitescunt ut ipsimet potius, quam filij injuriam capiant, immanes ergo matres & naturati instinctui reluctari videntur quæ nudis infantibus suas mamillas vietumq; naturalem negant. 3. Nutrices quoq; ut plurimum sunt minus castæ quarum mores & complexiones infantibus cum lacte instillantur. Fit etiam interdum quod ex diversis nutricib; interdum diversi fratrum mores oriantur, bine quandoq; fit Quod fratrum concordia rara quamvis non sit adæquata causa dissidiorum. Lubet etiam buc adiçere bistoriam Gracchi quam Casus in sua Æconomia fol. 85. descriptam babet. qui aliquando nutrici gemmam valde præiosam matri, verò

vero longe viliorem dedit: Quod factum mater
non aqua mente ferens tremula & irata facti ratio-
nem querens: O mater inquit, hoc propterea ago
quia tu solum novem menses me gestasti in utero:
Hæc verò tribus integris annis, in ulnis & amplexi-
bus fidelissimè enutritivit, negasti enim mibi, quod
plantaramis, quod simia Catulis non negavit. Quæ
facti ratio & causa, cur Nero inter Romanos, Anti-
pater inter Gracos matres occiderunt? Non hoc fa-
cinus perpetrassent, si infantes candidum & propiti-
um sanguinem ab uberibus maternis exhausissent.
Nos ergo brevissimè matrem ni causas, ob quas nequit
babuerit gravissimas, suos proprio latte alere &
enutrire infantes debere concludimus & approbamus.
Hæc sunt, quæ hæc tenus ex spacioſiſſimo Philosophiæ
campo decerpſi; Floſculos flagrantiores equidem de-
bebam: Sed hæc Tyroni pro re nata ſufficient.

Tibi itaq; tuoq; nomini O amator hominum amantissi-
me, Sacroſancta trinitas, Pater, Fili, & Spiritus Sancte,
gratias debitæ ex intimis animi ſpirijs pro gratia nobis
divinitus concèſſa agimus, qua adiuti veritatis tuæ luce
errorum tenebras evitare potuimus. Concede nobis

quæſumus in posterum gratiæ & misericordiæ
tuæ auram, & dirige noſtra ſtudia in nominis
tui gloriam & ſtudiorum noſtrorum e-
monumentum, Per & propter Filium
tuum Dominum noſtrum
Jesum Christum,

A M E N.

Π ΑΡΕΡΓΟΝ

AN homine mortuo recte, ut vulgo sit, fene-
stræ aperiantur?

Resp. Si id fiat ut anima, simplicissimus ille spiri-
tus, eo citius evolare possit, Negatur; Si vero id
fiat propter fætorem, & halitum insalubrem in dis-
solutione corporis & animæ à cadavere proveni-
entem, concedi potest.

AUCTARIA.

I. GRAM.

Num italia à Rege ita-
lo prout aliqui putant de-
nominetur, Aut à Bobus
qui Græcis ^{ιναλοι} dicuntur
quibus abundabat italia?

A. Post.

2. RHE

2. R H E T.

An Rhetoribus per-
missum sit uti υπερβολη? A.

Dummodo non continuò mentiri aut fallere vide-
antur.

3. L O G.

An prædicabilium nu-
mer9quinari9 sufficiat? A.

4. E T H.

An feminæ sint virtu-
tum capaces? A.

4. P O L.

An principi habere li-
ceat moriones? A. D.

6. P O E T.

An recte singantur &
C3 pin-

pingantur à poëtis tres il-
lae χάριτος : Αγλαΐα, Θαλία Ευφρόσινη : A.

7. An scribere melius sit
quam nescire virginis? D.
Resp.

8. An Larvæ & vexatio-
nes deponendorum sint
Licitæ? A. Dist.

9. An à privatione ad ha-
bitum detur regressus?
N. Limitatè.

Politiorum Literarum studijs Ornatisimo
Adolescenti

Dn.. LAURENTIO GUN-
NARI Ostrogotho, harum Thesium pro-
pugnatori solertissimo.

LAUDO propositum, LAURENTI gnave togatae
Assecla militiae, Pallade perge duce.
Sic sanè res est. Nulla est sine pulvere palma;
Et sudore emtus qui bene partus Honor.
Vincenti Laurus. LAURENTI vince Jehovâ
Auspice, sic palmæ stat tibi certus Honor.

Elegi.
J. LOCCENIUS

Doctissimo & Ornatisimo
Dn.. LAURENTIO GUN: Band/
Norcop. quæstionum harum philosophicarum
ut authori ita & defensori
per industrio.

SPondet ut agricolis segetem flos primus in agris,
Sic quoq; qualis erit prima juventa docet

Si trahitur genio volitare per ora virorum,
Tibi spiadum auxilio Pallida maxime amat,
Si juvat insignem famam sibi Marte parare
Nil nisi Martis opus nocte dieq; canit.
Poscit uterq; sibi laudes, Et uterq; laborat
Ferre jubar patriæ præsidiumq; suæ.
Quos spondes patriæ, Laurenti quosq; parenti
Dilecta fructus, hacce tabella docet.
Perge viam Captam decurrere: sic tibi larga
Præmia virtutis, cultæ Minerva dabit

Hæc pauca amicè apposuit
C L A U D I U S S t i c r n s t y l d e

